

De Meerboei

Maandblad van de Verenigde Doopsgezinde Gemeente IJmond

14^e jaargang nr. 7
7 december 2023

Was Christus duizendmaal
in Bethlehem geboren,
en niet in uwe ziel,
zo waart gij nog verloren.

Angelus Silesius

KERKDIENTEN

Beverwijk, Meerstraat 62, aanvang 10.00 uur

- 10 dec 10.00 Br. W. van Leeuwen
Organist: Marco Bij de Vaate
- 24 dec 16.45 Kerstavond, inzingen
17.00 Ds. J. Kubacki: kerstviering
Organist: Marco Bij de Vaate
- 31 dec Geen dienst
07 jan Geen dienst
- 14 jan 10.00 Ds. Jarek Kubacki: nieuwjaarsbegroeting
Organist: Marco Bij de Vaate
Aansluitend lunch.

"WEK MIJN ZACHTHEID WEER. GEEF MIJ TERUG DE OGEN VAN EEN KIND..."

Terwijl ik deze woorden schrijf, zijn er nog maar een paar dagen sinds de verkiezingen verstreken. Zoals velen ben ook ik zeer verrast en bezorgd over de uitslag. We koesteren een bepaald beeld van ons land en onszelf. We zien onszelf als open, tolerant, nuchter, behoorlijk progressief, liberaal. Natuurlijk realiseren we ons dat dit beeld het resultaat is van een verregaande simplificatie en idealisering. Er zit ook veel wensdenken in. We willen graag zo zijn, we willen zo gezien worden, maar in hoeverre heeft dit met de werkelijkheid te maken?

Soms word ik door een bange gedachte overvallen. Wat als die hele democratische rechtsstaat van ons, met de nobele idealen waarop hij gebaseerd is, alleen onder bepaalde omstandigheden naar behoren kan functioneren? Ik bedoel, er moet vrede zijn, welvaart, alles moet zich in de goede richting ontwikkelen en iedereen moet het voelen: in zijn portemonnee en in het leven in het algemeen. Als het goed gaat, dan gaat het goed. Dan zijn we een echt leuk volk dat in een echt goed functionerend land woont. Maar in hoeverre blijkt dit alles stressbestendig? En vooral, in hoeverre

zijn wij zelf stressbestendig?

Het valt niet te ontkennen dat de oude Chinese vloek uitkomt: "Moge je in interessante tijden leven!". Persoonlijk mis ik vaak die saaie jaren negentig toen ik naar Nederland kwam. Wat waren die geweldig: juist omdat ze zo saai waren! Eigenlijk gebeurde er nauwelijks iets: toen, onder premier Wim Kok. In ieder geval niets dat ons echt door elkaar schudde en ons onze rust wegnam. Zelfs Srebrenica niet, want het NIOD-Rapport hierover verscheen pas in 2002. Maar die mooie momenten zijn voorbij en nu bevinden we dus ons in interessante tijden. En we weten niet hoe we er in godsnaam in moeten leven! We begrijpen de wereld om ons heen niet meer en dat maakt ons ongerust en zelfs bang. Armoede in een van de rijkste landen ter wereld? Je ongehoord en ongezien voelen als burger van een van de oudere en stabielere democratieën? Oorlog in Europa? Het klimaat dat, naar nu blijkt, echt aan het veranderen is en het leven in veel delen van de wereld simpelweg onmogelijk maakt? Hoe overleven we dit alles? En vooral, hoe overleven we dit zonder onszelf, onze idealen en onze menselijkheid te verliezen? En daarbij is dit slechts een kleine greep uit de uitdagingen en problemen waar we mee te maken hebben!

Want deze 'interessante tijden' veranderen ons. Laten we zowel om ons heen als naar onszelf kijken. Zachtheid verdwijnt uit ons leven. We zijn aan het verharden. Dit is een natuurlijke reactie op gevaar. Als we bang zijn, worden we wantrouwig, zijn we minder bereid om risico's te nemen, om op mensen af te stappen, hebben we behoefte aan duidelijkere grenzen, waarbinnen we onszelf vervolgens opsluiten, omdat we ons zo veiliger voelen. En een open, democratische samenleving heeft juist het tegenovergestelde nodig! Die heeft vertrouwen nodig en durf!

Tijdens een congres van de interreligieuze organisatie waarvoor Lukasz werkt, in Kolozsvár (Cluj-Napoca) in Roemenië, ontmoette ik een zeer interessante collega: de voorganger van de plaatselijke Unitarische gemeente. Ik heb in het verleden al over de Unitariërs geschreven en erop gewezen dat zij onze naaste verwanten zijn: historisch en spiritueel. In gesprekken met Norbi werd deze overtuiging in ieder geval onmiskenbaar bevestigd. Het is lang geleden dat ik iemand ontmoette met wie ik me zo op één lijn voelde. Nadat het congres voorbij was, zetten we onze gesprekken op Facebook voort. En op een gegeven moment schreef ik iets dat mijn, op dit moment niet meest optimistische, kijk op de wereld weergaf. Norbi reageerde op die woorden door te vertellen over zijn gesprekken met de jonge catechisanten die hij op de belijdenis voorbereidt. Zij zijn het die hem de

kunst leren om schoonheid en harmonie in de wereld te ontdekken. Hongaarse Unitarische Kerk is namelijk weliswaar een kleine kerkgemeenschap, maar historisch gezien is ze zo diep en stevig in de Hongaarse en Transsylvaanse samenleving geworteld dat ze als volkskerk kan blijven functioneren: van de wieg tot het graf. Persoonlijk ben ik nooit zo dol op dit kerkmodel geweest, maar op dat moment was ik echt jaloers op Norbi. Want kinderen en jongeren brengen vaak inderdaad een andere, frisere, hoopvollere kijk op de wereld met zich mee. En dat was precies wat ik op dat moment miste!

Als je echter geen kinderen om je heen hebt, moet je voor je eigen "innerlijke kind" zorgen. De Silezische dichter en mysticus Angelus Silesius schreef eens: "Und wäre Christus tausendmal in Bethlehem geboren, und nicht in dir: Du bliebest doch in alle Ewigkeit verloren" (je vindt de Nederlandse vertaling op de omslag van dit nummer). Kerstmis is veel meer dan alleen maar een herdenking van de geboorte van Jezus, want in de Bijbel is herdenken veel, veel meer dan alleen maar je iets uit het verleden te herinneren en dat te vieren. Herdenken in Bijbelse zin betekent iets opnieuw present stellen. Ik noem dit vaak in de context van het herdenken van degenen die ons ontvallen zijn, maar het geldt evenzeer voor het feest van de geboorte van het goddelijke licht in het Christuskind. Als het enige betekenis voor ons moet hebben, moet het ook in onszelf plaatsvinden! Wij moeten zelf, hier en nu, het Kind van Bethlehem worden. Het is in onze ogen dat het goddelijke licht zichtbaar moet zijn, het is op onze lippen dat de goddelijke glimlach moet verschijnen. Het is midden in deze winternacht, anno 2023, dat de hemel open moet gaan.

"Wek mijn zachtheid weer. Geef mij terug de ogen van een kind. Dat ik zie wat is, En mij toevertrouw, En het licht niet haat", schreef Huub Oosterhuis. En laat deze woorden ook mijn wensen zijn voor mezelf en voor u: voor deze Kerst en voor het komende jaar.

Jarek Kubacki

Verjaardagen

10 december Zr. J.H.J. Docter-de Vries 83 jaar

21 december Zr. E.A. Spigt-Poortman 91 jaar

Van harte proficiat en we wensen u een hele fijne verjaardag toe,

Overleden

Op 27 november overleed ons oudste lid van de gemeente, **br. H.N. Overkamp** op de leeftijd van 97 jaar. We wensen zijn vrouw Ans, de kinderen en kleinkinderen heel veel sterkte toe. De afscheidsdienst werd in onze kerk gehouden op vrijdag 1 december. Zr. Puck Frerichs herdacht br. Henk met de volgende woorden:

'Een markant lid van onze gemeente is op 27 november j.l. overleden: Henk Overkamp. Met een paar woorden wil ik hem gedenken.

Henk was een trouwe bezoeker van de diensten, bijna elke zondag zat hij, samen met Ans op hun vaste plek in de kerk.

Toen ons kerkkoor werd opgericht was Henk één van de eersten die zich aanmeldde. Hij ging er dan ook prat op om het oudste lid van het koor te zijn en voelde zich wel eens gepasseerd als anderen een bloemetje kregen voor bewezen diensten en hij dit keer niet in de prijzen viel. Henk zong zo zijn eigen partij in het koor. Iets tussen tenor en bas in. Zijn plek was bij Joep en Bert en die konden hem aardig op het rechte spoor houden. Bijna tot aan het einde van het bestaan van ons koor heeft Henk bij ons gezongen.

Persoonlijk had ik nog een extra band met Henk. Hij schilderde nl, net als mijn moeder, bij het Lucasgilde. Die twee konden het goed met elkaar vinden en mijn moeder vertelde dat Henk vaak even bij haar kwam staan om raad en dan bijv. vroeg: "Willy zitten de poten van de koolmees wel goed?" Vaak mochten wij zijn werkstukken hier in de kerk bewonderen. Met een glimlach/halve grijns op zijn gezicht (m.a.w. Zeg er eens iets van) gooide hij dan een aantal aquarellen op de tafel met een korte begeleidende mededeling, zoals: allemaal deze week gemaakt. Onder de leden zijn er zeker een paar die een echte Overkamp aan de muur hebben hangen. Joep en ik waren een paar jaar geleden de gelukkigen om bij een loterij een echte Overkamp te winnen.

Tot op hoge leeftijd bleef Henk fietsen. Hij reed grote tochten en liet ons dan na de dienst trots zijn vaantje of medailles zien. Ook prijkte aan zijn

fiets vaak vlaggetjes ter herinnering aan de tochten die hij had gereden. Henk had een speciale vorm van humor. Als je die eenmaal door had kon je heel goed met hem door één deur. Je hoefde alleen maar naar de twinkeling in zijn ogen te kijken. Als je die zag, dan zat je goed.

Na de dienst gingen Ans en Henk nog gauw even door de zijdeur naar buiten om te kijken hoe de vlag er bij de andere Overkampjes bij hing. Willem, Wendy, Evy en Niek zijn en waren alles voor Henk en Ans. Ik zag ze dan samen door het achterraam naar binnen kijken of er al leven in de brouwerij zat.

We zullen dit beeld en andere momenten missen. We verliezen met Henk een geliefd en markant Gemeentelid.

BIJ DE DIENSTEN

---

22 oktober: zr. Justina Oosters, een zangdienst ditmaal en gezongen hebben we! Eenstemmig of in canon. Dat laatste lukte zelfs met een klein groepje. Achtereenvolgens zongen we eerst gewoon en daarna in canonlied 309: *Zing nu verheugd een vrolijk lied*, lied 98a: *Zing een nieuw lied voor God de Here*, en lied 137b: *By the waters of Babylon*. Dat laatste lied werd afgewisseld met lezingen uit Psalm 137. De volgende liederen : 146b 2x, 465 2x, 654a 2x en 654 5x werden afgewisseld met pianostukjes. Maar verder ging het met telkens lied 809 5x (!) afgewisseld met lezing van Jesaja 43. Toen lied 397 2x, piano en lied 1011 2x. Na een gebed van Huub Oosterhuis zeer toepasselijk eindigend met *geef ons de kracht daartoe*, zongen we nog lied 1006 en lied 416. Moe gezongen en met schorre kelen konden we naar de koffie.

29 oktober: br. IJke Aalders kwam met het thema Kruimels. Aan de hand van Matteüs 15: 21-38 Jezus was niet de koning die ze zich hadden voorgesteld, maar toen een vrouw uit een volk, dat verdreven was door de Jo-

den vroeg om de kruimeltjes, om hulp, gaf Jezus die. Hij overtrad daarmee de regels van zijn volk: eigen volk eerst. Maar Hij kijkt er anders naar: voor God telt ieder mens. Gelijkwaardigheid is de voorwaarde voor leven.

12 november: ds. Jarek Kubacki. Het was een herdenkingsdienst met enigheidsviering. We herdachten br. Dick Heijhoff, voormalig lid van IJmuiden. Hoewel hij geen familie had en eigenlijk niet betrokken was bij de VDGIJ, werd er toch een bol voor hem geplant. Zr. Meursing-Posthumus werd herdacht door haar dochter Paulien en door Puck Frerichs. We zongen lied 278 en vierden daarna enigheid. De preek ging over kennen, Adam en Eva hadden immers van de boom der kennis gegeten: kennen betekent hier letterlijk proefondervindelijk kennismaken met de mysteries van het leven. Maar kies de weg van de leergierige en respectvolle ontdekker.

26 november: ds. Jaap Klanderman. Lezing: 1 Samuel 31: 1-13 en Markus 13: 14-27. We hoorden een paar bloederige, gewelddadige stukken, vooral die over Saul en zijn zonen. In de huidige tijd zien we heel wat vergelijkbare toestanden: met terreuraanslagen, misdaden tegen de menselijkheid, enorme verwoestingen. Hier in de bijbel worden ze geplaatst in een geloofskader. Eigenlijk gaat het verhaal over Saul over de vraag wie de ware gezalfde, de ware koning is. In Markus gaat het ook over ondergang, apocalyptische beelden. *God verkort de dagen voor de uitverko-
renen.* Ook daar gaat het over valse (profeten) tegenover ware. Eens zal de ware mensenzoon komen, heil zal het zijn, ondanks ellende en verdrukking. Maar: laat je niet het hoofd op hol brengen, wees terughoudend en oefen je in volhardend vertrouwen.

Tijdens de gedachtenisdienst op 12 november jl. las Pauline Meursing, de dochter van zr. Harmke Meursing het volgende gedicht voor.

ZALIG ZIJ....

Zalig zij, die mij aanvaarden, ook al ben ik bejaard.
Die mij in het dagelijkse leven, zorg en ongemak bespaart.
Zalig zij, die het beseffen, dat ik hen niet goed versta.
En die het gewoon negeren, als ik 'n stommitieit bega.

Zalig zij, die mij vergeven, als ik hun namen niet meer ken.
Die mij heel goed laten merken, dat ik nog onmisbaar ben.
Zalig zij, die willen helpen als het misgaat met m'n werk.
Die mij gaarne vergezellen, om te bidden in de kerk.

Zalig zij, die niet gaan schelden, als ik 't tafelkleed verschroei.
Die de andere kant uitkijken, als ik met mijn koffie knoei.
Zalig zij, die niet steeds zeuren, opa loop een beetje recht.
Me niet voor de voeten gooien, hebt u dat al niet gezegd?

Zalig zij, die voor mij zorgen, ook al duurt het jarenlang.
Mij vertroetelen en troosten, als ik eenzaam ben of bang.
Zalig zij die van mij houden, ook al ben ik hen tot last.
En die op mij blijven passen, ook als 't hen niet past.

Zalig zij, die met mij samen, nog eens teruggaan in de tijd.
En die met mij blijven praten, ook al ben ik de draad soms kwijt.
Zalig zij, die mij als mens zien, met mijn vreugde en mijn pijn.
Die mij heel goed laten voelen, dat ik niet eenzaam hoef te zijn.

70+ MAALTIJDEN

De laatste maaltijd van 2023 is al weer geweest. De eerstvolgende wordt gehouden op woensdag 24 januari, 17.30 uur in De Thouarszaal. Ook dan zullen we onze trouwe deelnemer Henk Overkamp gaan missen.

Zoals bekend, proberen we elke maaltijd geld voor goede doelen over te houden en het afgelopen jaar hebben we de volgende bedragen kunnen overmaken:

Aug, sept, okt, november 2022
€248,00 voor de actie Kinderfietsjes

Jan, febr 2023
€135,21 aan de Stichting Haarlem Jamborette

Mrt, april, juni en sept 2023
€287,00 aan Stichting Welzijn Beverwijk, Sinterklaasactie

Met wat extra hulp van Mies Brandenburg en de laatste keer ook van Dafne (kleindochter van Hermien), hopen we volgend jaar de maaltijden te kunnen continueren.

Hermien Fictoor, Justina Oosters

CONCERT KAMERKOOR “KLEINKOOR CASTRICUM”

Concert Kamerkoor “Kleinkoor Castricum”

Al heel wat jaren hadden de muren en ramen van onze kerkzaal geen koorklanken meer gehoord. We zouden met het projectkoor o.l.v. Justina Oosters “Musik der Nacht” ten gehore brengen. Iedereen verheugde zich hier erg op, doch Corona had daar heel andere gedachten over en gooide roet in het eten. Maar er zijn plannen om deze prachtige muziek toch nog uit te voeren.

Lucy Klanderman en ik zijn lid van het kamerkoor KKC. Wij hebben vorig jaar een mooi concert gegeven in de Maranathakerk in Castricum. Er

ontstond toen bij Lucy het plan om het koor eens bij ons uit te nodigen, dan konden de koorleden eens horen wat voor een prachtige akoestiek onze kerkzaal heeft en hoe fijn het hier zingt. Het bestuur van KKC ging op ons aanbod in en op zaterdag 25 november was dan eindelijk zo ver. We hadden het podium ingericht, de stoelen en de verhoging voor de mannenstemmen stonden klaar. Tijdens de generale repetitie moest ik even slikken... Het zitten op de vertrouwde groene stoeltjes die Joep destijds kon meenemen uit de Bethelschool waar hij toen nog werkzaam was. Wat hebben we een fijne tijd gehad met ons koor. Eerst o.l.v. Ada de Wolf en later door Justina Oosters.

De Thouarszaal diende voor de nazit met een hapje en een drankje. Maar hoeveel bezoekers zouden er komen? Geen idee! Het konden er 20 zijn, maar voor hetzelfde geld zou de kerkzaal vol zitten. Dan maar de Thouarszaal ontruimen. Alle stoelen achter de gordijnen en de tafels aan de kant voor de hapjes en de drankjes. Voor onze 5 kerk-leden een heidense klus, maar het bleek geen overbodige luxe te zijn. Het vele werk woog niet op tegen de opkomst een volle bak: 75 bezoekers. Wat ziet de kerkzaal er dan meteen een stuk warmer uit. Een grote verrassing was dat we onder de bezoekers onze oud dirigente Ada de Wolf mochten verwelkomen. Zij was met haar kleindochter uit Schagen gekomen om het concert bij te wonen. Het was een warm weerzien. We hebben liederen gezongen uit verschillende periodes, moderne stukken en muziek uit de Renaissan-

ce. Vrolijke muziek, afgewisseld door dromerige romantische liederen. Eigenlijk voor elk wat wils. De ruimte tussen de blokken liederen werd opgevuld door onze organist Marco Bij de Vaate, die de sterren van de hemel speelde een spontaan applaus kreeg voor zijn vertolking van de Toccata van Buxtehude aan het eind van zijn optredens. Het was een mooi concert, de koorleden genoten van de mooie akoestiek die het zingen een stuk makkelijke maakt en aan het gezicht van onze dirigent konden we aflezen dat hij dik tevreden was. Dat de bezoekers het optreden hebben gewaardeerd bleek wel uit de opbrengst van de collecteschalen. Achteraf was het een goede gok om de Thouarszaal leeg te halen want de gasten maakten maar al te graag gebruik van de nazit. Op de tafels had ons bar-team, bestaande uit Jaap Klanderman en Mies Brandenburg, de dranken al op de tafels gezet. Geen wachten bij de bar, gewoon zelfbediening! Het liep dan ook als een trein (dat kan ook niet anders als er een medewerker van de spoorlijn Hoorn-Medemblik de scepter zwaait...) Al met al was het toch nog een hele klus om na het concert alles weer op zijn plaats te zetten en op te ruimen. De volgende dag waren er immers weer twee gewone kerkdiensten, maar het was het allemaal dubbel en dwars waard. We gaan er dan ook van uit dat dit geen eenmalig optreden was.

Puck Frerichs.

DE WET VAN MURPHY

Als er één ding misgaat, volgen er altijd andere. Dat was nu ook weer van toepassing. Neem nou de kroonluchter: hangt die eindelijk, maakt die sluiting! Dus weer een steiger opbouwen en zoeken waar. Gelukkig hoefde hij niet weer naar beneden gehaald te worden, want het probleem zat in de kroon zelf. Gevonden en verholpen!

Plotseling was er een enorme natte plek voorin bij de muur bij het podium: het lekspoor liep van boven het raam. De loodgieter kon dat gelukkig verhelpen. Het zat in een aansluiting bij de nieuwe goot. Vervolgens liet de verwarming (de ketel is van 1988!) het afweten. Paniek, want een koude kerk is niet bruikbaar. Dus in allerijl onze huurders afgezegd, de Thouarszaal omgebouwd tot kleine kerkzaal, zodat we toch onze herdenkings-

dienst konden houden. En alweer de loodgieter opgetrommeld, ditmaal samen met een cv-deskundige. Gelukkig konden zij uitsluitel geven en de boel repareren. Dat was een hele opluchting, want een nieuwe installatie is er niet zo 1,2,3. Dat moet van de zomer maar eens gebeuren. Opluchting was er ook bij het Kleinkoor Castricum, dat in onze kerk een concert zou geven. Dat is dus ook goed gekomen.

Nu hopen we dat Murphy ergens anders z'n streken gaat vertonen en niet meer hier!!!

Lucy Klanderman

VAN DE REDACTIE

De redactie van De Meerboei wenst al haar lezers hele goede kerstdagen en een gelukkig en gezond 2024. Ook in het nieuwe jaar zullen we weer 6 edities van De Meerboei laten verschijnen:

nr	Kopij aanleveren	Verschijningsdatum
2401	5 januari 2024	18 januari 2024
2402	1 maart 2024	14 maart 2024
2403	3 mei 2024	16 mei 2024
2404	5 juli 2024	18 juli 2024
2405	6 september 2024	19 september 2024
2406	22 november 2024	5 december 2024

Mies Brandenburg, Bert Colijn

FRAGMENTEN UIT DE RONDZENDBRIEF VAN DIET KOSTER

Diet Koster, onze doopsgezinde zuster, die al sinds jaar en dag een kinderkuis runt in Bethanië op de westelijk Jordanoever, zond ons haar Rondzendbrief van oktober 2023.

Op 6 oktober moest ik natuurlijk denken aan 50 jaar geleden, toen op die dag de Yom Kippur-oorlog uitbrak. En dan nu weer onverwacht, op het joodse feest Simchat Thora =Vreugde van de Wet, is er deze nieuwe oor-

log, die ons sprakeloos en verbijsterd maakt. Nog steeds. Ieder keer denk je, het kan niet erger worden en toch wordt het dat! En waar en wanneer houdt het op? En hoe gaat het verder? Geen idee...

Amal is in Gaza. Ze werkte meer dan 30 jaar op de verpleegafdeling van het tehuis, waar ook ons kinderhuis een deel van was. Haar familie in Gaza leefde voor het grootste deel van haar (magere) salaris. Ook onze organisatie (Rose von Palästina) ondersteunt familieleden, vooral bij studie. Een paar maanden geleden is Amal naar haar moeder in Gaza gegaan, omdat het niet zo goed met haar ging. Intussen had ze graag weer terug willen komen, maar een permit werd haar (nog) niet gegeven. Nu zijn we bang voor haar. Haar familie woont in het zuiden en heeft samen met haar onderdak gevonden in een Unwra-school, in de hoop daar veiliger te zijn. En ik moest dezer dagen opeens aan Hezaji en zijn zusje Itedal denken, die in 1980 door hun grootmoeder uit het kinderhuis gehaald waren en naar familie in Gaza gebracht werden, ze waren toen 4 en 6 jaar. Ik heb daarna niets meer van hen gehoord. Leven ze nog? Ze moeten nu eind 40 jaar zijn. Zijn ze getrouwd? Hebben ze kinderen?

Ik moet geven wat ik kan, en dankzij u allen die ons helpen en ondersteunen. Want niet alleen gaat het leven bij velen verder, er moet in de komende maanden zeker ook praktisch geholpen worden: alles is duurder geworden en veel mensen kunnen niet zoveel werken als voor deze oorlog. En onze Vader zeggen en het geloven, dat betekent; niet opgeven, blijven hopen, al is het klein. Geloven dat onze opgave is: de wereld woonbaar te maken” voor alle mensen!

Nu en in de komende maanden.

De rondzendbrief Bethanië ligt in het leesrek in de kerk.

COLLECTEROOSTER

Iedere dienst worden er twee collectes gehouden. Een voor het werk van de eigen gemeente en een voor de volgende doelen:

26 november	Stichting Exodus
10 december	Stichting Schuldhulpmaatje IJmond
24 december	DG Wereldwerk

THE LITTLE DRUMMERBOY

Heel lang geleden, vlak bij de stad Bethlehem, leefde eens een kleine jongen wiens familie heel arm was. Zijn kleren waren versleten, soms had hij honger, want er was niet genoeg te eten. Maar de jongen had één ding waardoor hij toch gelukkig kon zijn: hij had een trommel, die trommel was van zijn vader geweest en daarvoor van zijn opa. Jaren geleden, toen zijn opa nog jong was, had die de trommel gekregen van rondtrekkende muzikanten. Toen de kleine jongen oud genoeg was leerde zijn vader hem param pam-pam spelen, op de trommel. Nu was hij van de kleine jongen en die hield heel veel van zijn trommel. Elke dag speelde hij erop en liep door zijn dorp. De andere kinderen volgden hem, terwijl hij speelde, zongen mee en marcheerden in de maat. Soms liepen er zelfs dieren mee in de parade! De kleine jongen speelde zo vaak op de trommel dat hij er heel goed in werd. De mensen in het dorp noemden hem al gauw de kleine trommeljongen.

In dezelfde tijd, in het stadje Nazareth, moesten Jozef en Maria op reis. Maria was in verwachting, maar ze moesten naar Bethlehem voor de volkstelling die keizer Augustus bevolen had. In Bethlehem was het heel druk, zo druk dat ze geen plaats konden vinden om te slapen. Ze werden naar een kleine stal gestuurd door een herbergier. Jozef en Maria waren zo moe en koud dat ze blij waren dat ze in het stro in de stal konden gaan liggen. Die nacht werd Jezus geboren, en Maria legde hem voorzichtig in een kribbe met stro. Buiten op het veld waren de herders. Ze pasten op hun schapen. Het was een heel gewone nacht. Toen opeens ... was er een helder licht, alsof het dag werd. En daar stond een engel in het licht. De engel zei: 'Wees maar niet bang. Ik kom jullie een boodschap brengen van God. Jullie zullen allemaal erg blij zijn. In Bethlehem is een bijzonder Kindje geboren. Een Kind dat alle mensen gelukkig zal maken. Ga Hem zoeken. De herders gingen Hem zoeken en vonden Jezus. Ze vertelden het grote nieuws aan iedereen. Iedereen had het over de kleine Jezus. Ook de trommeljongen hoorde van Jezus. Hij wou ook graag naar het Kindje kijken, maar hij had niks om te geven.

Die nacht zag hij een heldere ster schijnen. Even later kwamen er drie vreemde mannen op kamelen door de straat, ze hadden mooie kleren aan en mooie dingen bij zich, het waren koningen. Zouden zij ook naar Jezus gaan kijken? De kleine trommeljongen besloot hen te volgen. Hij hoorde de drie mannen praten over de ster. Ze waren de ster al van heel ver gevolgd en nu scheen de ster boven een stal. De drie koningen gingen de stal binnen. Toen ze Jezus zagen bogen ze en gaven hun mooie geschenken: mirre, wierook en goud. De kleine trommeljongen stond buiten en zag dat allemaal gebeuren. Wat kan ik doen dacht hij, ik heb niks om te geven, verdrietig draaide hij zich om en liep terug naar huis. Toen zag hij de trommel die aan zijn zij hing. Plotseling wist hij wat hij de

kleine Jezus kon geven. Hij zou voor Hem op de trommel spelen. Hij ging terug en toen hij de stal weer zag begon hij zacht te spelen en te zingen...

Little Baby, pa rum pum pum pum,
I am a poor boy too, pa rum pum pum pum,
I have no gift to bring, pa rum pum pum pum,
That;s fit to give the King, pa rum pum pum pum, rum pum pum pum,
rum pum pum pum,
Shall I play for you, pa rum pum pum pum,
On my drum?
Mary nodded, pa rum pum pum pum,
The ox and lamb kept time, pa rum pum pum pum,
I played my drum for Him, pa rum pum pum pum,
I play my best for hum, pa rum pum pum pum, rum pum pum pum,
rum pum pum pum,
Then He smiled at me, pa rum pum pum pum,
Me and my drum.

.... En natuurlijk denken we ook aan de Gazastrook en alle andere gebieden in de wereld, waar er ook met kerstmis geen vrede is.